

DESPRÉS DE LES EXPOSICIONS DE PALAFRUGELL (CAN MARIO) I FIGUERES (MUSEU DE L'EMPORDÀ), CARLOS PAZOS ATERRA A LA GALERIA PRESENTA... DE GIRONA AMB UNA MOSTRA QUE COMPTA, A BANDA DELS SEUS COLLAGES, AMB UNA TRENTENA DE CERÀMIQUES INÈDITES

I Carles Pazos va fer ceràmica...

CARLOS PAZOS

► **Galeria, Presenta...**, Girona. Carrer del Nord, 13. **Fins el 26 de novembre.** De dimarts a diumenge de 17 a 20 h.

EU DALD CAMPS

■ Segur que a Carlos Pazos (Barcelona, 1949) li hauria agradat sentir el comentari distès que un visitant anònim va realitzar dimarts passat a la tarda, quasi *sotto voce*, mentre mirava encuriós els seus darrers treballs exposats a la Galeria Presenta: «No semblen fets per ell, és com si fossin d'algun jove que hagués volgut fer Pazos...». Res més allunyat de la realitat. Que en pocs anys de diferència rebés el Premio Nacional de Artes Plásticas del Ministerio de Cultura i el Premi Nacional de les Arts de la Generalitat no ens l'ha convertit sinó més aviat tot el contrari: el reconeixement generalitzat –concretat en la mostra que l'any 2007 va protagonitzar al MACBA– li ha servit per reafirmar-se lliurement en una aventura artística que el tòpic s'entesta a qualificar de marginal o d'inclassificable tot i que, com ell mateix no es cansa de defensar, neix de la voluntat de comunicació i del desig de fer partícip l'espectador del seu insòlit imaginari. La capacitat per reinventar-se, l'habilitat per semblar «un jove que hagués volgut fer Pazos...», forma part de nucli mateix dels seus plantejaments artístics.

D'això es tracta: la mirada d'algué com Carlos Pazos reconforta en la mesura que no només no nega la bigarrada i bastarda realitat que ens ha tocat viure –quelcom que seguirà anant en augment– sinó que la disseciona, amb tenacitat d'orfebre i esperit de garsa, amb l'objectiu d'extreure la lliçó agredolça que tota paradoxa conté. Pazos ens retorna els nostres «excedents» visuals filtrats i recontextualitzats o, potser millor, organitzats a partir d'una lògica del collage que ell articula mitjançant una sintaxi personalíssima que cal conèixer per reconèixer i, finalment, establir-hi complexitats.

En tot cas, l'estiu que tot just acabem de deixar enrere podrà ser recordat com una de les èpoques més propícies de cara a la recepció de Carlos Pazos a Girona gràcies a dues exposicions que es van presentar a Can Mario de Palafrugell (fins a l'11 de setembre) i al Museu de l'Empordà de Figueres (fins al 16 d'octubre): dues mostres que, des de la institució pública i la fundació privada (Vila Casas), mostren el Pazos més irreverent, ja fos a través del seu inventari provisional de *Cook Books* (1999-2011), com de l'escultura, l'escenografia o la instal·lació que, en el seu cas, s'imbriquen en una unitat perfecta gràcies al fet que Pazos és fill –com assenyalava Arnau Puig a propòsit de la mostra de Palafrugell– d'una tradició que arren-

EU DALD CAMPS

ca amb el surrealisme i que es basa, sobretot, en la polisèmia dels objectes descontextualitzats. L'exposició que protagonitza a la Galeria Presenta... tanca el tríptic ja que incorpora l'àmbit privat –o comercial– a aquest mostrari de Pazos, una versió tant o més necessària que les altres, com a mínim, a l'hora d'entendre la particular aventura creativa d'aquesta mena de rei Mides de l'art.

La propina, finalment, ens la regala Pazos en forma de ceràmica: per primera vegada en la seva llarga i heterodoxa trajectòria artística, l'autor decideix tornar a la matèria primera –en un sentit adamí del terme– i configurar el seus «mouse» empaquetats i de boca segellada que segur que trobaran el seu lloc en algun «Mouseu», que és justament el títol d'aquesta darrera entrega del barceloní.

Les primeres ceràmiques

► Carlos Pazos exposa a Girona un conjunt de ceràmiques inèdites en la seva trajectòria artística. També hi ha collages i un parell de grups escultòrics.